

Maade, og det forekommer mig, at det er heldigt, at man er gaaet saavidt. — Jeg kommer endelig til de Forordninger, som stilles til Førerere af Dampskibe udenfor de i § 1 nævnte Tilfælde, det vil sige, i alle de Tilfælde, der ligge udenfor Jørelsen af smaa Dampskibe i indenlandsk Fart. Der forlanger det nye Forflag, at Vedkommende skal have Examen og en vis Befarenhed, om jeg saa maa sige, det vil sige, han skal have føret en vis Tid med et Dampskib. Landstinget var ikke gaaet saa vidt, det forlangte ingen Examen for Førerere af Dampskibe i indskrænket Fart. Det er altsaa en ikke uvæsentlig Forøgelse af Forordningerne, men som jeg for mit Vedkommende i Genhold til hvad jeg alt har sagt, fuldstændig kan billige. Heller ikke forlangtes der Examen af Førererne af smaa Dampskibe i udvidet Fart, men ogsaa i den Henseende kan jeg slutte mig ganske til Folkethingets Forflag. I § 4 er der gjort den Forandring, at der er sat „Maskinarbejder“ istedetfor, at Landstinget har foreslaaet sat „selvstændig Arbejder.“ Jeg kan ikke se rettere end, at det ene Ord kan være ligesaa godt som det andet, saa at der ikke er nogen Grund til, at man skulde modsætte sig dette. — Endvidere er der i § 7 indkommet en ny Bestemmelse, nemlig at det indrømmes Indenrigsministeren midlertidig at tilstaa fritagelse for Bestemmelserne om at kunne blive Førerere af Dampskibe. Det maa jeg anse for at være en heldig Maade at indbefomme de enkelte Tilfælde paa, hvor der ellers kunde fremkomme Ubilligheder, saa jeg synes, at denne Bestemmelse kan i enhver Henseende billiges. I det ældre Forflag stod, at Indenrigsministeren ligeledes kunde fritage Maskinmestre for Examen; dertil er der nu føjet den Indskrænkning, at det dog kun skal være i 3 Aar. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde have foretrukket, at denne Tilførelse ikke var kommen ind; thi hvad der gjælder om Førerere, kan jo ogsaa gjælde om Maskinmestre, nemlig, at der kan være særlige Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt, at Indenrigsministeren kunde gjøre Undtagelse, saa dette har jeg en lille Betenkelighed ved. — Endnu maa jeg fremhæve et Punkt af ikke ringe Interesse, og som maaske er den væsentligste Forandring og det, man kunde have mest Betenkelighed ved. Det er Slutningen af § 3, hvor der staar, at de Forordninger, som ellers stilles til at være Fører af Dampskibe, bortfalde for den, der i Genhold til Loven af 19de Februar 1861 § 6 har ført Seilskib i 5 Aar, naar første eller eneste Styrmand har en saadan Befarenhed. Jeg skal nu gjerne indbrømme, at det undertiden kan stille sig noget haardt for Førerere af Seilskibe, naar de paa Grund af, at de mangle den Befarenhed, som her forlanges af dem, ikke kunne komme ind i Dampskibsfarten; men det forekommer mig dog, at Bestemmelsen ikke er uden Betenkelighed, og at der kunde være Anledning til at tage under Overveielse, om den burde blive

staaende. Naar der nemlig staar: „naar første eller eneste Styrmand har en saadan Befarenhed“, saa maa det jo nemlig bemærkes, at første eller eneste Styrmand skal i saa godt som alle Tilfælde have denne Befarenhed, om det ikke staar i Loven, saa i Genhold til andre Bestemmelser. Det er kun i det Tilfælde, at Dampskibet er mellem 20 og 60 Tons og gaar i indenlandsk Fart, at der ikke forlanges en saadan Befarenhed af Styrmanden, og for disse ganske saa Tilfældes Skyld synes det mig at være betænkeligt at tilføje denne Bestemmelse, thi der kommer derved et forkert Forhold frem mellem Styrmand og Fører. Det kan aldrig forsvares, at Skibsføreren skulde paa den Maade støtte sig til Styrmanden, at han i enkelte Tilfælde skulde kunne henvise til ham eller spørge ham, hvorledes han skulde forholde sig. Man maa altid, forekommer det mig, bære det fulde Ansvar for, hvad der sker, og det vilde være noget at vende op og ned paa de Regler, som ellers gjælde i dette Forhold, om Kapiteinen kunde paa den Maade hjælpe sig med at have en Styrmand, der kjendte Tingene bedre end han, saa der kunde maaske i ethvert Fald være Anledning til at lade denne sidste Bestemmelse gaa ud. — Iøvrigt kan jeg med denne eneste Undtagelse fuldstændig slutte mig til Lovforslaget.

Carstensen: De Udtalelser, som ere fremkomne fra det ærede Medlem, som aabnede Forhandlingen, falde saa nær sammen med min Opfattelse af Lovforslaget, at jeg kan fatte mig i den største Korthed. Det ærede Medlem har gennemgaaet de Forordninger, der ere indførte, siden vi saae Lovforslaget sidst, og har viist, at enkelte Forordninger ere skæppe, hvorved der altsaa er tilveiebragt større Betryggelse, medens Lømpelserne kun gaa ud paa i to Punkter at give en Lettelse; det ene er med Hensyn til den af Landstinget indsatte Bestemmelse om, at enhver Fører skulde have et vis Kjendskab til Sikringsmidlerne mod Fører ved Dampskibet. — Man har ment i det andet Thing, at denne Bestemmelse kunde støde paa praktiske Vanskeligheder ved Gjemmeførelsen, idet det vilde være vanskeligt altid at tilveiebringe saadanne Attester, og det har derfor strafaldet den; jeg mener som det ærede Medlem, der havde Ordet for et Dieblit siden, at man var bedre tjent med at beholde den. Der er derimod et andet Punkt, som jeg ikke kan gaa fuldt saa let hen over, og med Hensyn til hvilket jeg er fuldstændig af samme Mening som den ærede Taler, der satte sig, nemlig Spørgsmaalet om, at Skibsførerere, der i 5 Aar have ført Seilskib, uden videre kunne gaa over til Dampskibe. Det er ganske viist, at Seilskibsfarten er en udmærket Forskole for alle Sømand; men det er dog ingenlunde saaledes, at en Seilskibsfører kan betragtes som en fuldbaaren Dampskibsfører, naar han ikke før har været paa